

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 24 Ιουλίου
1927

Διευθυντής :
Τέρωνδρος J. Αναστασιάδης
Τὸ σύμβολόν μας : Ὅπου δὲν πέφτει λόγος
πέφτει «Βούρδουλας»

Ἔτος 8ον
Ἀριθμὸς 441) 238

ΤΖΑΝΝΙΑΔΑ

Μεγάλη χτυσοσοῦϊα εἰς ραγωδιές τρεῖς

A

Βόηθα με ἀκόμα μιὰ φορὰ καλῆβουλη ὡς εἶσαι
ὦ Μοῦσα μου, γιὰ νὰ εἰπῶ στοὺς διαλεχτοὺς καὶ λίγους
ποὺ τὴν πλανεύτρα νιώθουνε τῶν στίχων ὁμορφάδα
τὸ πῶς ἐγένη ὁ δαρμὸς ἀνδρὸς γιγαντοσώμου
ποὺ κάποτες ἐσήκωνε τὰ λιπαρὰ βασίλεια
τοῦ χρυσοπράσινου λαδιοῦ στῆς ἀτσαλένιες πλάτες
καὶ τώρα τ' ἀξιώματα ἰσάζια σηκῶνε
τῆς πολιτείας, ποὺ λαμπρὸν καμάρι τῆς τὸν ἔχει.
Γιατὶ τοῦ Δήμου τοῦ κλεινοῦ τῆς πλούσιας Μυτιλήνης
Σύμβουλος εἶναι διαλεχτὸς καὶ μέγας πολεμῶχος
τοῦ λόγου, καὶ κινεῖς σ' αὐτὸν ποῖ δὲν ἀντιλέγει
κι' εἶσαι μὲ στόμα ἀνοιχτὸ τὰ λόγια του ἀκούνε
ποῦναι γεννοβολήματα πολὺδαθης σοφίας
καὶ τρέχουν σὺν τὸ γάρναρο νερὸ πηγῆς καθάριας.
Γιὰ τὸν Γιωργάκη τὸν Τζαννῆ σ' ἀναγορεύω ὦ Μοῦσα
ποὺ τοῦ λαοῦ ἡ θέληση ἡ κασυκουθερητήτρα
ἀπ' τὰ βασίλεια ἐπῆρὰ τὸν ἀπάντεχα μιὰ μέρα
καὶ ποῦτον τὸν ἀνάδειξε τῆς πόλης μας πολίτην
καὶ εἶπε του ἀνδρόπρεπα : ὦ διαλεχτὸ τοῦ Δήμου
τῆς Μυτιλήνης τῆς λαμπρῆ, ποὺ δίδδες τῆ στολίζου
μαρμάρινες, καλόχτιστες καὶ μέσα τους κορνιάζου
ἀρχόντοι παραδόξιστοι ποὺ τοῦ λαμπροῦ ἡλίου
τὸ φῶς τὸ ἀποφεύγουνε ὡσὰν τῆς νυχτερίδες,
καὶ σὲ χαμηλοτάβανα ὑπόγεια περνοῦνε
τῆ θλιβερῆ τους τῆ ζωῆ, χρυσὸν πολὺν μετροῦντας.
Ἄναμος ἀπ' τοὺς διαλεχτοὺς ὁποῦ τιμοῦν τὸν τόπον
στοῦ λόγου τὰ χαρίσματα καὶ στοῦ μυαλοῦ τὴν ρώμη
εἰσένα ἐγὼ ἐδιάλεξα τοῦ Δήμου βετιράνον
σὲ πολυθρόνα μαλακὴν βελούδινην νὰ κάτσης
καὶ μὲ τὴν σκέψιν τὴν βαρεῖα καὶ τὴ γερὸ σου χέρι
λαμπρὰ τ' ἐσημα κοινὰ νὰ μοῦ τὰ διαφεντέψης.
Ὅτι πολὺ κι' ἀσκήκωτον τὸ δάρας τῶν ἀγίων
καὶ πλάτες θέλουνε γερὰς, τετράγωνες σὺν τοῦτες
ποὺ τὸ λαμπρὸν, σφιχτόδετον στολίζουνε κορμὶ σου
καὶ ἀνδρα σὲ παράστασιν ἐξαίσιον σὲ κάνομε . . . !
Γιὰ τοῦτον λέγω τὸν Τζαννῆν τοῦ Δήμου βετιράνον
τὸ πῶς ἐδάρθη νὰ μοῦ εἰπῆς, μὲ λόγια διαλεγμένα

B

« Ἀπ' τῆς πανύψηλης κορφῆς τῶν θαμπερῶν ὁρέων
τῆς καρπερῆς Ἀνατολῆς ποὺ μ' ἐρωτα ἀγναντεύει
τὴν Δέσπον τὴν πληθόλαθην, περήφανα ὑψώθη
κάψιν πολλὴν μηνῶντας μας ὁ λαμπρομάτης ἥλιος.
Κι' ὡς τοῦτ' ἡ ὄρα θέλητρα λαμπρὰ καὶ πλήθεια ἔχει
στὴν πρόκυμαίαν ὁμορφῆν, πλακόστρωτην τῆς πόλης
πολλοὶ εἰς τὴς καλόπλεχτες καθέκλες καθισμένοι
τῆ μυρωδιὰ ἀνάπνεαν τῆς εὐερῆς θαλάσσης.
Κι' ὁ γιγαντοσώμος Τζαννῆς κάπου ἐκεῖ καθόταν
κι' εἶχε διπλοὺς τοὺς στοχασμοὺς : στὴν κεφαλὴν τὴν θεῖαν.
Ὁ ἕνας ἐφτερούγιζεν στὰ λιπαρὰ βασίλεια
ποὺ στιβαγμένα ἦτανε μὲ τέχνην θαυμασίαν
κι' ὁ ἄλλος τὰ συμφρόντα τοῦ Δήμου μελετοῦσε
Πολλὰ τὰ ἀξιώματα, πληθόντα γεννῶν τὴς σκέψης
Κι' ἂν καὶ τιμὴ ἐξαίσιον στὸν ἀνδρα φέρουν τοῦτα
δυσὸς πολὺ παιδεύουσε ἐκείνον ὅπου τᾶχει !.
Ἄφρονου, σὺν ὁρέων τὸν πλατὺ ἐφάγη ὁ Ἀσημάκης

Καλλιπολίτης ὁ λαμπρὸς, ποὺ ὁ Τζαννῆς ἀμάχην
τοῦ εἶχε κι' ὀργητα τρανὴν δι' ἀνάμεσόν τους
καυγᾶς ἐγένη ἄλλοτες καὶ διχασμὸς μέγας.
Τῶν ἀχθοφόρων στάθηκε τὸ σωματεῖο αἰτία
κι' ὡς δὲν εὐρέθη Μέντωρας ἀνάμεσο τοὺς νᾶμπε
τὴν ψυχσφθόρον ὀργητα μὲ λόγους νὰ γλυκάνη.
δύο στῆ μέση κόπηκε ὡς κόβουν τὸ καρποῦσι
τὸ σωματεῖον τὸ κλεινὸν τῶν θεῖων ἀχθοφόρων.
καὶ δὺδ γενήκαν πρόεδροι : Τζαννῆς ὁ μέγας, ἕνας
κι' ὁ Ἀσημάκης δεύτερος, Καλλιπολίτη γόνος.
Τοῦτον ὡς εἶδε νὰ περνᾷ Τζαννῆς ὁ βετεράνος
τοῦ Δήμου, μὲ πειραχτικὰ λόγια τοῦ εἶπ' ἀμέσως.
« Ὄχι καλὴ κὺρ Πρόεδρε τῶν θεῶν ἀχθοφόρων !
τοῦ σωματεῖου τὴν χαλκὴν δὲ δείχνεις μου σφραγίδα
τὴν περασμένην σ' ἄλυσσον ἀσημοκαπνισμένην
ποῦνε σημάδι εὐλαβητο ἀληθινῶν Προέδρων .
Θεὲ εἶπα δι' αἰτίαν μὴδὲ σφραγίδος ἔχεις
μὴδὲ σὲ πληθοῦ : σὺν κ' ἐμὲ τῶν ἀχθοφόρων ἄρχεις.
Ἄλλὰ μονάχα πρόεδρος τοῦ ἑαυτοῦ σου εἶσαι
καὶ σύμβουλος λαμπρότατος καὶ μέλος πάλι ὁ ἴδιος !
Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπήτησεν ὁ θεῖος Ἀσημάκης.
« Τὴν γλώσσαν τὴν πειραχτικὴν στὸ βραμμερὸ λαρόγγι
νὰ τὴν κολλήσης κύτταξε, μὴ τᾶπρεπά σου λόγια
δεινὴν σοῦ φέρουν συμφρόν, κακόγλωσσε Γιωργάρα !
Τοῦ Δήμου Συμβολάτορας ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἐγένης
φριχτὴ ὑπερηφάνεια μὲς στὰ βασίλεια σου στήθη
ἐφώλησας, κι' ἔδουες ἐμᾶς μᾶς βλάπτεις σὰ σχολικία.
Ὅμως ἐμεῖς σὲ κάναμε αὐτὸ ποὺ σήμερα εἶσαι,
κι' εἶν' ἄπρεπο νὰ λιδαρῆ χαμάλης τὸν χαμάλη !

Γ

Καὶ ὁ μεγαλοπόδαρος Τζαννῆς ἀπάντησέ του.
« Τί λόγον πρόφερες βαρὺν ὦ μισητὲ Ἀσημάκη !
Ἐμένα ὁ λαμπρὸς λαὸς τῆς πλούσιας Μυτιλήνης
μ' ἀξίωμα μ' ἐτίμησε μεγάλο, καὶ ἀκόμα
σὲ θεῖον ἀψηλότερην νὰ μ' ἀνεβάζη θέλει.
Καὶ ἂν ἡ Μοῖρα ἡ σοφὴ ποὺ κυβερνᾷ τὸν κόσμον
τὸ χουσοῦ νῆμα τῆς λαμπρῆς ζωῆς μοῦ τὸ μακροῖνευ
Πρωθυπουργὸν χαλιέντερον θὰ μὲ φωτίσῃ ὁ ἥλιος
βρι θνητὸς ποὺ ἀξία τὰ βγάξει μὲ βασίλεια
καὶ ποὺ μὲ τάξιν θαυμαστὴν ἐξαίσιον τὰ στιβάξει.
νὰ μάθης πρέπει πῶς μπορεῖ νὰ κυβερνᾷ κ' ἀνθρώπους !
Τὰ λόγια αὐτὰ ὡς ἔλεγε τὰ μάτια ἐκοκκινίζαν
κι' ὡς ἀνεμὸς ἐξαφνικὰ χουμᾷ ἀπὸ πελάγου
καὶ ἀνταριεῖει ἡ ἡλλάσσα καὶ πρρασινίζει δλη
ἔτσι κι' αὐτὸς ὀρηκτικὰ στὸν θεῖον Ἀσημάκη
ἐχούμηξε καὶ πράσινη ἦτο ἡ θωριά του δλη.
Μὰ ὁ Ἀσίμης πειὸ ταχύς, τ' ἀνδράγαθὸ του χέρι
ἐσήκωσε δαούτατον καὶ κίτπον βογγοφόρον
στοῦ θεῖου Τζαννῆ κατάφερε τὴν πλατωτὴν τὴν μύτην
κι' αὐτὴ τὸ χροῦμα πῆρ' εὐθὺς τῆς τροφαντῆς μαντιζάνας.
Ὅμως τὸ ἕνα χτύπημα φέρνει τὰ χίλια τόσα.
Κι' ὡς ἀπ' τὸν κοῖλον οὐρανὸν, ποὺ μαῦρα σκέπουν γνῆψη
πλήθην ξεφεύγει τὸ λευκὸν χαλάζι, πετρωμένον
καὶ πέφτει στὴν μητέρα γῆν μὲ δύναμιν πορτοσίαν
παρόμοια τὰ χτυπήματα τ' ἀνδρειωμένου Ἀσίμη
στὸ μέγα, σῶμα ἐπέφτανε τοῦ μακροπόδη Τζαννοῦ
ὡς ποὺ ἐλλίγειεν αὐτὸς καὶ ἐσφριάζου, χάμου
κι' ἐβρόντισαν τὰ πόδια του μὲ τῆς τρανῆς παποῦσας !
Ἔτσι ἐστάθη ὁ καυγᾶς καὶ τ' ἀλατιῶς ἐγένη
ὁ μέγας Συμβολάτορας τοῦ Δήμου Μυτιλήνης
Καὶ τώρα σὺ ὡς ἀκουσες ἱστορήσέ τα σ' ἄλλους . . .

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΕ

Ἡσπερίτι

Με τὸν θάνατο τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας σὸ Ρουμανικὸ θρόνον ἀνέβηκε ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ.

Εἶναι ἀπὸ τὰ κομικώτερα πράγματα πὸς παρουσιάζει συχνὰ ὁ βασιλικὸς θεσμός.

Ὁ Μιχαήλ εἶναι ἔξη χρονῶν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει βέβαια τίποτε εἰς τὸ ν' ἀποκαλεῖται «Μεγαλειότατος»!

Μποροῦσε μάλιστα ὁ «Μεγαλειότατος» νὰ ᾤταν καὶ στὰ φασκιά.

Φαντασθήτε τώρα τοὺς πολιτικὸς ἑνὸς κράτους νὰ κάμουν ὑποκλίσεις μπροστὰ σὸ φοσκισμένο μωρό, ἢ σὲν ἕξαιτη μπεμπέ...

Φαντασθεῖτε καὶ τὸν στρατὸ μιᾶς χώρας νὰ δοῦν τιμὴν πρὸς ἓνα κίτρινο καὶ ἀφοσίωτον σ' ἓνα μιξάρικο.

Γεατὶ ὅπως κ' ἂν τὸ κἀνης μετὸ νὰ λέγεται «Μεγαλειότατος» ἓνα παιδὶ ἔξ χρονῶν δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἓνα μιξάρικο.

Δὲν εἶναι εἰς θέσιν ἀσφαλῶς νὰ δίσω τὰ πανταλόνια του, χρειάζεται νὰ νταντὰ διὰ νὰ φάγη, καὶ ὁμοίως εἶναι «Μεγαλειότατος».

Σ' αὐτὸ τὸ παιδὶ ἢ κενὴ λογικὴ λέγει ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ δίνουσαν καρμέλες.

Ἄλλ' ὁ βασιλικὸς θεσμός δὲν ἔχει καμμιά λογικὴ μέσα του, καὶ εἶναι ἀντὶς καρμέλες τοῦ δίνουσαν ἓνα στέμμα.

Ποῖα θάνα ἢ ἐξέλιξις τοῦ παιδισ, καὶ ἢ διανοητικὴ του κατάστασις σὸ μέλλον;

Κανένας δὲν τὸ ξέρει. Μπορεῖ νὰ βγῆ με μισθὸν, δὲν αποκλείεται ὁμοίως νὰ εἶναι κ' ἓνας ἡλίθιος.

Ὅτι καὶ νὰ δηγῆ ὁμοίως, ὁ μπεμπές εἶναι «Μεγαλειότατος»!

Ἐτοι ἐπιβάλλει ὁ νόμος τῆς διαδοχῆς σὸν βασιλικὸ θεσμό.

Πὼς διάβολο μποροῦν νὰ ὑπάρχουν σὲν σημερινὴ ἐποχὴ ἀνθρώποι ὑποστηρίζοντες ἓνα τῶσον ἀνόητον θεσμόν;

Τὸ σημεῖον τῆς διαδοχῆς νὰ σκεφθῆ κανεὶς μόνον, εἶνε ἄρκετον διὰ νὰ καταλάβω πόσην ἡλιθιότητά περιέχει μέσα του ὁ βασιλικὸς θεσμός.

Στὴ περίπτωσι τῆ σημερινῆ τῆς διαδοχῆς τοῦ Ρουμανικοῦ θρόνου σκίπτομαι τὸν κ. Βρατιάνο νὰ λέγει σὸν βασιλέα Μιχαήλ.

— Μεγαλειότατε, τὸ μπεμπέρό σας!

Καὶ τὸν βασιλέα Μιχαήλ νὰ λέγει εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸν κ. Βρατιάνο.

— Ἐδοχαστῶ κύριε πλωθυπουλάγι!

Σωστὴ ἠσπερίτι δηλαδὴ...

Πρὸς ποῖον τὰ χειροκροτήματα;

Καθ' ἓν στιγμὴν ἢ Διὸς Μάρθα ἐτραγουδοῦσε εἰς τὸν Δημοτικὸν κήπον περιπαθῆστον μουσικὸν τεμάχιον, οἱ κύνες τῆς περιοχῆς ἤρχισαν σφόδρως δλακτοῦντες.

Ὅταν δὲ πάλιν ἢ δις Μάρθα ἐπεράτωσε τὸ ἄσμα τῆς, οἱ κύνες ὡς ἐκ συνθήματος ἔπαυσαν καὶ αὐτοὶ τὰς δλακάς των. Ὁ κόσμος ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς, ἀλλὰ δὲν ἐξεχινιάσαμεν ἂν τὴν θία Μάρθαν ἐχειροκρότησεν ἢ τοὺς κύνες!

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ

Κύριε Βουρδούλα,

Ἔχω παρατηρήσει τώρα τελευταία καὶ εἶσι δλοτέρα ἐκ τύχης ὅτι δλων σχεδὸν τῶν βενιζελικῶν καὶ δημοκρατικῶν φύλλων τῶν Ἀθηνῶν τὰ δνόματα ἀρχίζουν ἀπὸ φωνῆς τῶν δὲ βασιλοφρόνων ἀπὸ σύμφωνον.

Εἰς τὰ βενιζελικὰ καὶ τὰ δημοκρατικὰ φύλλα πλεονάζει τὸ φωνῆν ἔμφων, ὅπως λ. χ. «Ἐλ. ἦμα» «Ἐλ. Λόγος» «Ἐθνικὴ» «Ἐστία» Ἐθνος» κ. τ. λ.

Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τοῦτο ἔχει συμβολικὴν σημασίαν, ὅτι δηλαδὴ τὸ φωνῆν ἔμφων σχετίζεται μετὰ τὴν περὶ ψελῶν παράδοσιν τῶν βενιζελικῶν καὶ δημοκρατικῶν ἐφημερίδων.

Οἱ αὐτοὶ κύριοι ἰσχυρίζονται ὅτι συμβολικὴν ἐπίσης ἔχει σημασίαν καὶ τὸ ὅτι τῶν βασιλοφρόνων φύλλων τὰ δνόματα ἀρχίζουν ἀπὸ σύμφωνον.

Διότι χρεῖας παρουσιαζομένης δύναται κανεὶς νὰ θέσῃ κατὰ σειράν τὰ δνόματα μερικῶν ἐκ τῶν ἐφημερίδων τούτων καὶ τῆ βοηθεία ἑνὸς καὶ μόνου φωνῆστος τοῦ Ἄλφα, νὰ σχηματίσω ἐν ἀκροστιχίδι δτι ἀκριβῶς ἢ χρεῖα ἐπιτάσσει.

Καὶ ὡς παράδειγμα οἱ ἐν λόγω κύριοι φέρουν τὰ ἐξῆς :

- « Σκρίπ »
- « Καθημερινὴ »
- « Ἀπογευματινὴ »
- « Ταχυδρομὸς » Ἐλληνικὸς
- « Ἀθῆναι »

Λ...

Τὰ προσφυγικὰ οἰκήματα

Καθὰ ἐγνώσθη ἢ ὁπρησία ἐπείκεισμος κατεσκευάσεν ἐν Λήμνῃ οἰκήματα προσφυγικὰ εἰς μέρη ἀκατάλληλα, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ οἰκήματα αὐτὰ μόνον ἀκατοίκητα.

Ἐσημειώθη συνεπῶς σπατάλη χρήματος.

Ἐὰν τῶρα θελήσωμεν νὰ καταδειξωμεν τὴν διαφορὰν τῆς σπατάλης ἢ ὁποῖα ἐγένετο διὰ τὰ προσφυγικὰ οἰκήματα Λήμνου ἂφ' ἐνὸς καὶ Λέσβου ἂφ' ἐτέρου, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὸ ἐξῆς:

Ὅτι εἰς τὴν Μυτιλήνην ὁ κ. Σαλβαρλῆς ἐσπατάλησε τὸ χρηματικὸν ἀποθεματικὸν μέρος (ἔχει καὶ θῆαν πρὸς τὴν θάλασσαν) ἐνφ' ὁ ἐργολάβος Λήμνου εἰς μέρος ἀκατάλληλον.

Ἐν ἄλλοις ἐν Μυτιλήνην ἢ σπατάλη ἐγένετο καταλλήλως, καὶ ἐν Λήμνῃ ἀκατάλλήλως. Αὐτὴ εἶνε ἢ διαφορὰ.

Τόλεγε ἢ καρδιά του

Ὁ Μιχαλάκης ἓνας χιώτης μπαχταβάνης, σ' ἓνα ἐσοχικὸ σπήτι θὰ πῆγαινε σὲν Μόρια νὰ πάρῃ σπόρους γιὰ κἀτι ζαρζαβιτιὰ.

Σὰν χιώτης πρὸς ἤταν ἐφοδύταν νὰ πάγῃ μοναχὸς του καὶ ἤθελε νὰ πάρῃ μαζί του, σώνει καὶ καλὰ τὴν γυναίκα του.

Ἐκείνη ὅμως, δὲν ἤθελε μετὰ κανένα λόγον ν' ἀφήσῃ τὴν κοινότητα τῆς καὶ νὰ τρέχῃ γιὰ λαγὸν ἀγὰ καὶ λέγει σὸν ἀνδρα τῆς:

— Τί με θέλεις ἐμένα μαζί σου δὲν παίρνεις τὸ ρεβόλβερ σου;

— Τὸ ρεβόλβερ μου; Μὰ δὲ σκέπτεσαι εὐλογημένη ὅτι εἶναι ὀλοκαίνουρη καὶ μετὰ κόστος 500 δραχμῆς; Κι' ἂν μὸς τοσκόση κανέναν κλέφτην σὸ δρόμο καὶ μὸς τὸ πάρει!!

ΦΟΒΟΤΑΝΕ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ

Ὁ δεύτερος γάμος τῆς Μανιώσ δὲν ἤταν καλύτερος ἀπὸ τὸν πρῶτον. Ἄν ὁ πρῶτος τῆς σύζυγος τὴν κακομεταχειρίζετο καὶ τὴν ἐβριζε διαρκῶς, ἤταν ὁμοίως σχετικῶς ἡσυχος ἄνθρωπος.

Ἐνφ' αὐτὸς πρὸς πῆρε τώρα, ὁ δεύτερος σύζυγός τῆς ἐρχότανε κἀθε βράδῃ μεθυμένος, ροχάλιζε τὴν νύχτα καὶ τὸ χειρότερον τὴν ἔσπανε σὸ δόλο.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἢ κακομοίρα παρακαλοῦσε τὸν θεὸν νύχτα καὶ μέρα νὰ διαφυλάττει ἐν ἀμεταπτώτῃ ὑγείᾳ τὸν ἀνδρα τῆς.

Μιὰ μέρα τὴν ἐπίασεν ἐπ' αὐτὴν τὸ φρόν ψροσυχωμένην μπροστὰ σὲν Παναγίαν, ὅπερ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως του!!

Αὐτὸ τὸν ἐξέπληξε καὶ ρώτησε μετὰ ἀπορία τὴν γυναίκα του, γιατί προσευχότανε γιὰ τὴν ὑγεία του. ἂφ' οὗ τὴν κακομεταχειρίζετο τόσο.

«Τί νὰ κάνω» τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη, ὁ πρῶτος ἀνδρας μου θεὸς σχωρέστων, μετὰ κακομεταχειρίζετο πολὺ ἄσχημα. Ἐσὺ μετὰ πάντοτε σὸ δόλο. Ἐγὼ δὲ φέβος ἄμα χάσω ἐσίνα νὰ πάρω κανένα τρίτον πρὸς νὰ με σκετῶσῃ!!

Κεμαλικὸν Διάταγμα

Ὁ Κεμάλ ἐξέδωκε διάταγμα κατὰ τὸ ὅποιον ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐξισλαμίζωνται.

Περίπτωσις λειτουργίας τοῦ διατάγματος τούτου δὲν θὰ παρουσιασθῆ φανταζόμεθα.

Οἱ ἀνθρώποι σήμερον δλοὶ γενικῶς προσπαθοῦν κἀτι περισσότερον νὰ προσθέσουν ἐπάνω των, καὶ ὄχι ν' ἀφαιρέσουν....

Ἀλητάρης

Ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Μαριγλῆς δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν «Βουρδούλα» παρακαλεῖ ὅπως διαμαρτυρηθῶμεν ὅπου δειδῆ ὅτι παραγνωρισθέντων τῶν προτερημάτων του δὲν διωρίσθη ἀλητάρης!

Ἀπαντητικὸν τ' ὄψημα

Κατοίκους Ἁγίου Ἐυστρατίου

Ἁγιον Ἐσσεύσιον

Νομάρχης ἐπανῆλθε Μυτιλήνην, ἐμποδοθεὶς νὰ ἐπισκεφθῇ Ἁγιον Ἐυστρατίον λόγῃ ἐλλείψεως συκοινωνίας.

Ἐὰν θέλετε νὰ ἰδῆτε Νομάρχη, φροντίσατε γεφυρώσατε χάσμα ἐκλάσσιον διαχωρίζον νῆσον σας ἀπὸ Λήμνον.

Πάντως ἐρώτημά σας τί εἶσι Νομάρχης δηλοῦμεν ἀνώτερος κρατικὸς ὑπάλληλος ὑπαγόμενος ὑπουργεῖον ἐσωτερικῶν.

Περὶ συκοινωνίας προκειμένου ἀπευθυνθήτε Ἀθήνας. Ἀθῆναι πρὸς τεύουσα ἑλληνικοῦ κράτους ἔπρα ὑπουργεῖον Συκοινωνίας, φροντίσοντες ἀσφαλτόστρωσιν ὁδῶν Ἀθηνῶν-Μειδίου καὶ πέριξ.

Ἁγιος Ἐυστρατίος ἀγνωστος νῆσος Ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν, Ὑπουργεῖον Συκοινωνίας.

Ἀναφέρετε ὑπαρξίν, τοποθεσίαν, γεωγραφικὸν πλάτος, πεισθοῦν ὑπουργοὶ τμηματάρχαι ὑπουργεῖον Συκοινωνίας.

Βουρδούλας

Ρεπορτάζ Μαρτιγλῆ

Εἰς τὴν Ἀγιάσσο ἐγενε αἱματωκίλημα τὸ ὅποιον ἐνεκα ὁποῦ πανιγηρίζε τοῦ Προφήτη Ἡλία ὁ Ὀλυμπος καὶ μαζεύοντες πολλοὶ ἐμολήσεν ἓνας Πλωμαρήτης σκιῶς πρὸς τὸν καβετιζὴν καὶ ὅτι ὁ Ἐφστράτιος Πισσοδῆς ἀνίστασεν τὴν χήραν καὶ ἐτραβμάτισεν μάχαιραν ἐλαφρῶς.

Ὁ Π. Κουτουπῆς ἐπετίθη ἐν μέσο Ἀγορῶν Ἀγιάσσου ἐναντίον ὁ κ. Δ. Δούκορος εἶχον δικαστικὴς ἰσότητος εἰς τὰ δικαστήρια διὰ μαχαίρας καὶ ἐτραβμάτισεν αὐτὸν εἰς τὴν δεξιὰν ὀμοπλάτην τοῦ ἀριστέρου βραχίονος.

ΚΑΘΩΣ τηλεγραφᾷ ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος... πρὸς τὴν ἐνθάδε Νομαρχίαν, ὅτι ἐπιζωτία εἰς τὸν Ἀντώνιον Ἰωάννου τὰ ποιμνία ἀποβηθίσκουν καὶ νὰ μεταβῇ ὁ κ. Διάρης Νομοκτηνίατρος.

ΧΘΕΣ ἐγένετο μουσοδία διὰ τὸν ἰδρωχρωματισμὸν, καὶ ἐλεοχρωματισμὸν, τὸ ὅποιον νὰ βόπουσαν μέσα κ' ἔξο πόρτες παράθαιρα καὶ τὰ τυάφτα τοῦ ὀρφανοτροφείου.

Συνελήφθη ὁπὸ τῶν ἀστεινωμικῶν ὀργάνων ὁ Πέτρος Μπαλερὸς διότι μεθησμένος εἰς Ἐπίανω Σκάλα τὴν εἶχε ἔξο μαχαίρα καὶ ἀπολοῦσε τοὺς διαβάτας.

Ἀποστάλη εἰς τὴν Ἰσανκελίαν, κατασχεθίσης τῆς μάχαιρας.

Οἱ πλούσιοι μας

Οἱ πλούσιοι σὲν ζῆσση ἐσφραίνουσαν τὴς ψυχῆς τους παρῆνουν τὴν χώρα καὶ πᾶν σὲς ἔξοχὸς τους.

ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

Πολύ σάπιοι μας φαίνεται το τείχος που ύψωσαν στο Μακρό γυαλό για να χωρίζονται ή δύο πολιτείες δηλαδή τα ανδρικά, από τα γυναικεία μπάνια.

Όστε ξύλινοι κ' αν δεν είναι... Εμάς ξέψαν όλα τα παλαιά σακκία που το καθένα απ' αυτά έχει κι' από δύο ή τρία παράθυρα—τρούπες δηλαδή—κι' έτσι κατασκευάσθη ε το περίφημο τείχος.

Καθημερινώς γίνονται έφοδοι και το τείχος έλο και υποχωρεί, και δεν άπει και πολύ ή ήμέρα που θα σωριασθή, άφίνοντας έλευθέρη την είσοδο των ήρώων εις την γυναικείαν πολιτείαν.

Όταν μάλιστα αναλογισθόμεν ότι υπάρχουν εις την γυναικείαν πολιτείαν ήρωίδες, που προδοτικά φερόμενες ένοσον τής έμπορητικής προσπάθειας των άνδρων—ειναι γεγονός ότι μερικά σακκία άφηρήθησαν με γυναικεία χέρια—πρέπει να θεωρούμεν την τελείαν εκπόρθησιν τής γυναικείας πολιτείας ως λίαν προσηχ ή και δεβαίαν.

Έν τή μεταξύ τακτικώτατα γίνονται άψμαχίες κυρίως κατά τής πρώτης ώρας κατά τής όποιας μερικές ήρωίδες προβάλλουν τή πρόσωπο τους από τή παράθυρα του τοίχους και άνειδίζουντας τούς άνδρας επί άνανδρία, τούς προκαλούν να κοπιήσουν ή τούς βαστά.

Ένοείται ότι υπάρχουν πολλοί στην άνδρικήν πολιτείαν γενναίοι και ριψοκίνδυνοι πολεμισταί που δεν άνέχονται προκλήσεις και άπαντούν άμείως κατά τρόπον άνδρικότατον.

Και συμβαίνει έτσι να έρχωνται εις πόλεμον με τή χέρια, διά την ώραν.

Άλλά ποιος ήμπαρεί να έγγυηθή ότι αύριο οι πολεμισταί αυτοί δεν θα μεταχειρισθουν και τή άκόντιον;

Ένόσω ή δύο πολιτείες μισούνται τόσον πολύ άναμεταξύ τους και κυττάζουν όπως όπως να διάλουν τή μάτια τους, δεν ειναι όρθον να επαναπαυόμεθα στο ήδη υπάρχον σάκκινον τείχος.

Άς γινή από λαμαρίνα χονδρή και πάλι να ίδομε!

Μας φοβίζει ιδιαιτέρως μία σωματώδης μελανόφθαλμος και άνδροστακίστρα—δηλαδή άνδροφόνος—ήρωϊς ή όποια διαρκώς προβάλλει τή λαμπρόν στήμη της πότε επάνω από τή τείχος και πότε κάτω από τή τείχος και έπιζητεί συμπλοκάς με τόν έχθρον.

Προχθές μάλιστα ή πολεμικός όργασμός της την έσπρωξε μέχρι τοιούτου σημείου, ώστε ν' άποτολήση και έξοδον άκόμη από τή τείχος.

Έτύχως ότι έλλειπαν την ώραν εκείνην οι γενναιότεροι των ήρώων του έχθρικού στρατοπέδου. Άλλ' αν ήσαν, ή συμπλοκή θα επήρχετο μοιραίως και τή άποτελέσματα θα ήσαν τρομακτικά.

Ημεϊς φρονούμεν ότι είναι άνάγκη αντί πάσης θυσίας να έμποδισθή μία τέτοια συμπλοκή, συγκυλούμενης άστυνομικής Διασκέψειας ή όποια θα έρρη τή σύνορα

των δύο επικρατειών τή όποια δεν πρέπει να επιτραπή να παραβιάζονται κατ' ούδένα τρόπον.

Κυρίως όμως να έγερθή ένα νέον τείχος από λαμαρίναν χονδρήν. Άλλέως θα μας γεννηθουν πολλά ζητήματα

Η σύχασε Παναγιώτη

Διατί ή φίλος μας κ. Τζελαϊδής σκοτίζεται τόσον διά τή λιμενικών ώστε ν' αναγκάζεται ν' άποστέλλει έπιστολάς εις τόν τόπον διαμκρτυρόμενος διά την κακήν κατασκευήν των κυβολίθων;

Δεν γνωρίζει ότι επί τής οίκου-μενικής έχει χάσει τήν βρύτητά τά του, και ότι θα την επανεύρη μόνον με τή Μακρή;

Όταν θα πρωθυπουργέυση ή Μακρήσ λαιπόν, τότε θα ήμποςση ίσως ν' άκυρώση την σύμβασιν των λιμενικών.

Άς ήσυχάση ως εκούτου προς τή παρόν και άς έχει διαρκώς τήν σκίψιν του εις τή Μακρή.

Η Α ήμνος πανηγυρίζει

Κατόπις τής επισκέψως του κ. Νομαρχου εν Λήμνω οι κάτοικοι καθά πληροφορούμεθα πανηγυρίζουν.

Έχουν άπόλυτον δίκαιον. Με μίαν Νομαρχιακήν έπίσκεψιν άπέκτησαν και Πρωτοδικεϊον και Ειρηνοδικεϊον, προσεχώσ δέ ή' άποκτήσουν και Έφετεϊον και Άρειον Πάγον.

Ό κ. Νομαρχος θα τούς κατασκεύαζε και λιμένα, άλλ' έπρόλαβεν ή Πανάγθος και τούς έκαμε τόν λιμένα του Μούδρου και τοιούτοτρόπως δεν παριστάται άνάγκη να ένοχληθή τή Κράτος.

Ο άη Γιάννης

Προ του κ. Έυστρατίου Γιαλαμά λέγεται τή εξής ανέκδοτον.

Τήν παρθελούσαν Κυριακήν ήρώτης να μάθη τί θα έτραγουδοϋσε ή Δις Μάρθα.

Όταν δέ κάποιος του εΐπεν ότι θα τραγουδήσει τή «γιαγιά ή» ή κ. Έυστράτιος στραβομουτσουνιάσας, άπήνησεν.

«Δεν βρήκε τίποτε άλλο μόνον τόν ά η Γιάν» θα τραγήσει!..

Περί βραχίος...

Ποικιλοτρόπως έσχολιάσθη τή γεγονός της διαφής των θυρών και παραθύρων των γραφείων της «Σάβπιγγος» διά χρώματος έρυθρού.

Πολλοί εξέφρασαν την ύπόνοιαν ότι ήσπασθημεν τόν Κομμουνισμόν. Άπορούμεν με την αλήθειαν κατά τί ένδιαφέρονται οι κύριοι αυτοί με τήσ ιδιικάς μας περί χρωμάτων όρέξεις.

Μας άρέσει τή κόκκινον και τή βάφομεν κόκκινα. Αυτοί άς τή βάφουν μαθρα αν θέλουν...

Ο ΠΑΛΗΚΑΡΑΣ

Ό Μπίμπης ή Μυσερός ειχεν άδυναμίαν για τής ύπηρέτριας.

Τις αγαποσε τρελλά. Μυρρίζανε κουζίνα και ή εωδία—αυτή τόν επρέλλατνε.

Μπροστά στη Μαργαρώ τήν χονδρή δεν έβαζεν ή Μπίμπης ούτε την καλύτερη πριγκηπέσσα, με τή Σταυρό!

Έρωτας χωρίς κεφτέδες γίεται, μερ ή παιδάκι μου; Άμ δε γίνεταί δέβια...

Κι' ή Μπίμπης που τήχε πάθος πειά, ξενυχτούσε κάτω από τή παράθυρα της κουζίνας της Μαργαρός.

Ό κύριος της Μαργαρός ήταν λεβεντάνθρωπος και τήλεγε ή καρδιά του.

Έίχε μυριστή τής σχέσης του Μπίμπης και της Μαργαρός και ειχεν δοκιμάσει να τόν πιάσει αϋτν τόν κρεμανταλά, τή καυσαβάνι και να τή κόψη τ' αυτί ή!

Ό Μπίμπης όμως δεν έδινε πέντάρα για τής φοβέρας του κύριου της Μαργαρός. Έλεγε κι' αϋτός τής φοβέρας του:

«Άς έρθη ντ ή σκαλοσάνε βατος! Κι' αν δεν τόν γεύσω καρπαζές να φάω τή αήουσα!

Ένα βράδυ ή Μαργαρώ ειχε τηγανήσει κεφτέδες και κράτησε και τή μερικήν του Μπίμπης. Κι' όταν πειά βρήμαναν μεσάνυχτα, τή άνοιξε και τόν πήρε στη κουζίνα.

«Ό Μπίμπης ειχε μετ ήρεξι... βλαστήματα!

Μπουκιά και φιλή κατάλαβες; Άπάνω όμως στα μελοζαχαρώματα να κι' αναίγει ή πόστα και παρουσιάζεται ή κύριος της με τή σκουπέζυλο.

«Η Μαργαρώ έκαμε χασαχι! και σωϊσάτηκε κάτω.

Ό Μπίμπης κατάπιεν ένα κεφτέ δλόκληρο, πνίγηκε και γούρλωσε τή μάτια του!

Ό κύριος της πλησίασε και τή κατέβασε τή σκουπέζυλο κατακέφαλα.

«Γκάπ, γκούπ, γκάπ!

Ό Μπίμπης δεν έβγαλε άχνα.

Κατάπιε τόν κεφτέ, έκαμε μεταβολή κι' έσπάρηκε προς τήν πόρτα...

«Όσο ν' άνοιξη όμως, ή κύριος της Μαργαρός τή μετρησε τή πλευρά.

«Νά βρή, πάρε και τούτη! Πάρε κι' εκείνη... Γκάπ! Γκούπ! Γκάπ!...

«Όσο να βρή ή Μπίμπης τή σάλα έφαγε τής χρονιάς του τή ζύλο.

Τή σκουπέζυλο έσπασε στη πλάτη του!

«Η γειτονιά σηκώθηκε στο πόδι από τής φωνές.

Ό Μπίμπης ειχε γίνη άφαντος.

Δεν φαινόντανε πουθενά, λές και ειχε άνοιξει ή γής και τόν ρούφησε σ' άπατά της!

Με κατά τή μεσημεράκι ή Μπίμπης φάνηκε με τή χέρι στη μέση, με τή καπέλλο στραβά, τή μούστακι στριμμένο, φοβερός και τρομερός.

Σοϊ ειχε μετ ήρεξι. Θεί μου και Κύριε...

«Όπως ήταν φυσικό, ή γειτονιά, γυναικες κι' άντρες τόν υποδέχτηκαν με χάχανα:

«Βρή καλώς τή Μπίμπη!

«Έλα δέ μίλα μας άδερφέ. Χτες λεί λογόφρες με τόν παραφέντη τής σκορδοπιστης;

«Ό Μπίμπης ξερόβηξε.

«Αναφε ένα τσιγαράκι και τούς άποκρίθηκε:

«Με μπήκε στη μύτη, κατάλαβες; Τού λέω κάτω φρόνιμα με παιδί μου με σε καταμετρήσω. Αυτός κοκορευότανε. Αναψα τότε. Τόν βάζω κάτω και τόν έτουλούμισα στο ζύλο!

«Μπά!...

«Άμ ψέμμα; Έφαγα κι' έγώ μετ ήρεξι και αϋτός!

Τη γεγραφέματα

Άρθ. 3600.

Έξαιρετικώς έπειγον

«Βούρδουλα»

Μυτιλήνη

Συνεπεία σοβαράς περιπλοκής μύστακος Λιβανίδου μετ ή Τίο Cortesini θεάτρον Mondial ή-

ναγκάσθη ξυρική αυτών εν χοψ.

Παραβλῶψ

Αριθ. 3602.

Προτεραιότητος άπολύτου

«Βούρδουλα»

Μυτιλήνη

Υπουργός αρηθέντος κατηγορηματικώς γνωρίση ποιότητα προέλευσιν διαφής τριχών. Κακαδύλλης προέδη παρόμοιον Λιβανίδου άπονενοημένο κίνημα.

Παραβλῶψ

Το θέατρον

Είς τή καλοκαιρινόν «Πάνθεον» παίζει από τήν Παρασκευήν με μεγάλη επιτυχία τής τελευταίας κωμώδης και φάρσες τής γαλλικής θεατρικής παραγωγής ή Βίβλος του θεάτρον της μεγάλης μας τραγωδοσ Μαρίας Κοτοπούλη.

Ό θλασος παρουσιάζει ένα υπερβολικά καλόν σύνολον, κι' άρκει να σημειώθη προς επίθεβαίωσιν ότι μετέχουν ήθοισιοί της άξίας του Γαβριηλίδη, του Λογοθετίδη, του Γλυκού, του Παπαγεωργίου και άλλων.

Ό θλασος θα δώση δέκα πέντε μόνον παραστάσεις.

ΡΑΦΤΗΣΙΑΣ

Ο ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΣ

Ειδικότης εις τή κνηγετικά

ΤΟ ΚΟΥΣΕΛΙ

Μεγάλη εφημερίς Παλαισδιακῆς ἐνημεροδότητος. — Διευθυντής : Όσοιος φέρνει τὰ σω- ρισότερα νέα. — Τὰ γραφεῖά μας τὰ ἐγκαταστήσαμεν εἰς τὸ «Ἀγροκῆσιον» ἀραωγεύτως ἀκριβῶς τοῦ «RADIO».

Τοῦ καυμένου τοῦ Ν'κουλέλ

Ἡ Ἀγίασος, δηλαδή ἡ γενέ- τερα τοῦ περισπουδαστοῦ ἡμῶν συντάκτου κ. Ἀλκιβιάδου Μα- ριγλή ὡς ἔχουσα ὅπως δῆποτε ψυχρότερον κλίμα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε καὶ τοὺς κατοίκους τῆς ψυχραίμους ἐπίσης καὶ φλεγμα- τικούς.

Παραδόξως πως ὅμως συμ- βαίνει τὸ ἐναντίον. Εἶναι θερ- μότατοι, περισσότερον τοῦ ὄθον- τοσ μάλιστα θερμώτατοι, καὶ ἀτιμὴ ἡ κοχλάζουσα θερμότης τοῦ αἵματος ὠθεῖ μερικοὺς ἐξ αὐτῶν τοῦλάχιστον εἰς πράξεις ποὺ γίνονται ἴσως, ἀλλὰ δὲν λέγονται.

Θὶ προσπαθῆσωμεν ἐν πάσει περιπτώσει νὰ τὰς εἰποῦμε χω- ρὶς καὶ νὰ τὰς εἰποῦμε.

Ἄπὸ δύο μηνῶν τώρα διά- φεροὶ καλοαναδρεμμένοι κύριοι ἀκολοθοῦν τὸ φιλοσοφικὸν ἐ- κείνο δόγμα κατὰ τὸ ὅποιον ἡ γυναῖκα δύναται καὶ νὰ μὴ ὁ- πέρχει, ἢ μᾶλλον δύναται ν' ἀ- ποφευχθῆ πάσα μετ' ἀτιμῆς βα- θυφύρα γνωριμία τοῦ ἀνδρός, ἢ ὅποια ὡς γνωστὸν εἰς τοὺς πα- λαιοὺς καλοὺς καιροὺς μόνον μετὰ τὸν γάμον καθίστατο ἐπι- κτή, ἐνῶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας συντελεῖται μὲ τὸν πρῶτον γύ- ρον ἐνός ᾧδξ τρὸτ.

Τὸ παράξενον τοῦτο φιλοσο- φικὸν δόγμα λέγεται εἶτι τὸ ἐ- φεύρον οἱ Πέρσαι, μολοντί κα- τὰ τινὰ ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱστο- ρικῶν «Πέρσαι παρ' Ἑλλήνων παρήλαβον» κ. τ. λ.

Ὁπωσδήποτε ἀπὸ τινος φα- νατικοῦ ἐξεφύτρωσαν ὅπαδοι τοῦ δόγματος τούτου καὶ εἰς τὴν γενέτειραν τοῦ ἡμετέρου συντά- κτου κ. Μαριγλή, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ τὸ Ν'κουλέλ τὸ παγκοίνως γνωστὸν ὡς «Τοῦ καυμένου τοῦ Ν'κουλέλ».

Τὸ Ν'κουλέλ λοιπὸν μυηθεὶς θεωρητικῶς εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἠθέλησεν προχθεὺς νὰ δοκιμάσῃ καὶ μερικὴν τινὰ ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος.

Ἄλλ' ὁ ἐφ' οὗ θὰ ἐπεχείρη- τὴν ἐφαρμογὴν ἐφηβος, ἦτο πάντως κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον καὶ ὁ ὅπαδις τῆς ἐφηρμοσμένης Περσικῆς φιλοσοφίας εὐρέθη πρὸ ἀπαιτήσεως ἱερομαντικῆς διὰ τὰ ἐπακόλουθά της.

Εἰς τὸν φιλόσοφον ἐπεβλή- θη ἡ ἀξίωσις νὰ προσβάλλῃ εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὅποιαν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐξηλθεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ.

Ὅταν, οἱ Τεσσαράκοντα Μάρ- ρες ἐκρόνκωτο νὰ ριφθοῦν εἰς

τὴν παγωμένην λίμνην, λέγεται εἶτι ἔφωλλαν:

«Δριμὺς ὁ χειμὼν ἀλλὰ γλυ- κὴς ὁ παράδεισος ἀλγεινὴ ἢ πη- ξὶς ἀλλὰ γλυκεία ἢ ἀπόλαυσις.»

Περὶ τοῦ τὰς αὐτὰς σκέψεις ἔκαμε καὶ «τοῦ καυμένου τοῦ Ν'κουλέλ» εὐρεθεὶς πρὸ τῆς ἀπαιτήσεως ἐκείνης τοῦ πόντου ἐφήβου.

Ἄλγεινὸν νὰ εὐρεθῆ τις ὁλο- γυμνος, ἀλλὰ καὶ ἀραῖον προ- κειμένου διὰ τῆς δοκιμασίας ταύτης νὰ εἰσβλῆ εἰς τὸν Πα- ράδεισον.

Γενομένης τῆς θελήσεως τοῦ πόντου, ἐπηκολούθησε βροχῆκεν- πημάτων, συνεργούντων εἰς τοῦτο καὶ ἐτέρων τριῶν φίλων τοῦ ἐφήβου πόντου, καταλλήλως καὶ ἐγκαίρως εἰδοποιηθέντων.

Καὶ «τοῦ καυμένου τοῦ Ν'κου- λέλ», ἀφοῦ ἔφαγε τὸ ξύλον — τὸ μόνον ποὺ τοῦ ὑπενθύμισε τὸν παράδεισον δεδομένου εἶτι ἐκεῖ- θεν κατάγεται τὸ ξύλον ὅπως λέ- γουν — ἐθήσε νὰ περιμῆνῃ νὰ εἰρηγῇ καὶ ἡ νύχτα τοὺς σκοτει- νοὺς πάλτους τῆς διὰ τὴν ἡμπο- ρεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀ- γίασσον καθότι τοῦ ἐπήραν καὶ τὰ ῥοῦχα του, μετὰ τὸ δάρσιμο.

Καυμένου Ν'κουλέλ! Μὰ ἐ- τσί ἐκόλωσε πατεῖ κανεὶς τὰς δυσπροσέτους κορυφὰς τῆς Φι- λοσοφίας αἱ ὅποιαι μάλιστα φθ- ρουν καὶ σχῆμα στρωγγύλον καὶ συνεπῶς ὀλισθηρὸν;

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚ· ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΕΣΤΟΙΧΙΩΣΕΝ

Ἐδιδάσκατε ποτὲ καμμίαν ἱστο- ρίαν περὶ στοιχιωμένων οπιτιῶν; Εἶναι ὑπερβολικῶς ἐνδιαφέρουσαι αἱ ἱστορίαι αὐταὶ ἐταν μάλιστα ἀναφέρουν κατὰ ποταὶν θαυμάσιον τρόπον μετακινούντων θαυμάσια ἐπιπλα, ὡς ντουλάπες, γαρδαρόμ- πε, καθρέφτες, παλυθρόνες καὶ τὰ τειάδια, καὶ ἐξαφινίζονται ὡσάν νὰ τὰ καταπίνει ἡ γῆ διάφορα ἄλλα μικρότερα ἀντικείμενα.

Παρόμοιαι ἱστορίαις ἤρχισαν νὰ διαδραματίζονται ἀπὸ τινος καὶ εἰς τὸ πολιτικὸν μας Νοσοκομεῖον, τὸ ὅποιον ἐστοίχισε κατὰ πάσαν πιθανότητα.

Ἄ σήμερωθῇ ὅμως εὐθεὺς ἐξ ἀρ- χῆς εἶτι τὸ στοιχίδ τὸ ὅποιον ἐ- δρεῖται εἰς τὸ Νοσοκομεῖόν μας, δὲν μετακινεῖ ἐπιπλα ἄλλ' ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ τρόφιμα κυρίως, ἐκαιζόμενον ἐπὶ τοῦ λατι- νικοῦ ῥητοῦ «πρῶτα πρέπει νὰ μασᾷ κανεὶς καὶ κατὰ δεύτερον λόγον νὰ φιλοσοφῇ».

Εἰς τὰς 8 τὸ βράδυ λοιπὸν τῆς παρελθούσης δευτέρας τὸ στοιχίδ ἐθεάθη ἐξαφανίζον ἕνα σακκοῦλι φραντζέλες.

Δυστυχῶς κάποιοι ἐλαφροσκιω-

τος — τὰ στοιχίδά μόνον ἀπὸ ἐλα- φροσκιωτοῦς εἶνε δυνατὸν νὰ γί- νουν δρακᾶ — εἶδε τὸ στοιχίδ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον συναποκομίζον καὶ τὸν πολῦτιμον σάκκον μὲ τῆς φρην τζέλες.

Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις ὁ ἐ- λαφροσκιωτοῦς τοῦ ἔδωκε μίαν καρπαζῖαν — τὰ στοιχίδά δέχονται εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις καρπα- ζῆς — τοῦ ἀφήρησε τὸν σάκκον καὶ εἰδοποίησε καταλλήλως τὴν ἀρμο- δίαν ὑπηρεσίαν.

Ἐγνώσθη κατόπιν τούτου εἶτι τὸ στοιχίδ φέρει τὴν μορφήν μι- κροῦ ἀδελφοῦ μιᾶς τῶν ἐκεῖ ὁ- πηρετουσῶν ἐκ τοῦ γυναικείου προσωπικοῦ, ὀνόματι Μαρίας . . . κεγαριτωμένης.

Ὁ ἐλαφροσκιωτοῦς κύριος μᾶς ἐδήλωσε εἶτι καὶ ἄλλοτε συνέβη νὰ συλλάβῃ τὸ ἴδιον στοιχίδ, πα- ὁμοῖον παίζον ῥόλον καὶ εἶτι τὸ ὠδήγησε μάλιστα καὶ ἐνώπιον τῆς κυρίας Διευθυντρίας μετὰ τοῦ σχε- τικοῦ σάκκου, ἄλλ' αὕτη ἤρξασθη εἰς τὸ νὰ θιπεύσῃ ὀλίγον τὴν κε- φαλήν του μὲ τὸ κομψότερον ὀμ- πελίτην ἑαυτῆς καὶ νὰ εἰπῇ τὸ Δα- ντικὸν μὲν ἄλλ' εἰς ἄκρον καλο- κάγαθον ὕφος «γκούαροντα ε πά- σα» . . .

Ἄπορτα γεννᾶται ἐνταῦτοις εἰς μερικὸς πῶς συμβαίνει οἱ ἐντὸς τοῦ Νοσοκομείου νὰ μὴ βλέπουν οὔτε τὸ στοιχίδ οὔτε τὰ καταρ- θώματά του.

Οἱ ἀποροῦντες ποσίδουον παν- τελῆ ἀγνοίαν τῶν περὶ στοιχιῶν ἰσχυουσῶν παραδόσεων.

Ὡς ἐκ τούτου ἐπαναλαμβάνομεν τὴν λεπτομέρειαν εἶτι ὅπως «οὗ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον» ἔτσι τοῦ παντὸς ὄραν τὰ στοιχιδά. Μό- νον οἱ ἐλαφροσκιωτοὶ ἡμποροῦν νὰ τὰ ἴδουν. Συνεπῶς πρέπει νὰ παραδεχθῶμε εἶτι ἡ κυρία Διευ- θύντρια εἶναι θαυμάσιωτη, καὶ κατ' ἀνάγκην δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὰ ἴδει . . .

Ἡ αὐλοκλονικὴ ἀσο- κατάστισις τῆς δ. Μελοφίας

Περὶ τῆς ΔοξΜεταξίας ἡ ὅποια ἠθέ- λησε νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴν Σαρκᾶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τοῦλάχισ- στον καὶ δι' αὐτὸ μετέβη εἰς Ζουράδαν καὶ ἀπὸ ἐραῶνον ὑψηλὸν ἐσορῆθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγνώσθη εἶτι καὶ ἄλλοτε ἠθέλησε ν' αυτοκτονήσῃ ἀλλὰ ὁσάν τις ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχει- ρήσῃ τὸ τολμηρὸν τῆς διάδημα δὲν ἔβλεπε κανένα ἐκεῖ κοντὰ ὁ ὅποιος θὰ ἐσπευθε νὰ τὴν σῶσῃ!

Ἰπὸ τοιοῦτους ὁρους ἀναθεω- ροῦσε τὰς σκέψεις τῆς, δεδομένου εἶτι ἕνα πῆδημα θεοποιήσεως εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιτρέπεται μὲν νὰ γίνεταί, ἄλλ' ἐταν ὑπάρχουν ὁ-

μοὶ ἀνδρικοὶ στιβαροὶ, οἱ ὅποιοι θὰ ὑψώθουν τὴν ὦραν ἀκριβῶς ποὺ θὰ συντελεῖται ἡ πτώσις καὶ θὰ γίνουσι γέφυρα τρόπαν τινὰ νὰ δεχθοῦν τὸ πῆπτρον αἴμα, χωρὶς νὰ βραχῇ τὸτο δῖόλου.

Ὅταν λέγομεν χωρὶς νὰ βραχῇ, ἐννοοῦμεν τὸ ἐκ τῆς πτώσεως ἐν- τὸς τῆς θαλάσσης ἐρέξιμον.

Ἀργότερα, δηλαδή μετὰ τὴν διάσωσιν, ὁ σωτήρ παίρνει μὲ τὴν φοβητὰ του θαλάσσιον ὕδωρ καὶ βρέχει τὴν αὐτόχειρα διὰ τὰ πε- ραιτέρω!

Ὅπως δῆποτε ἡ Δις Μεταξία ἀπὸ τὴν ἀπόπειράν τῆς αὐτῆν ἐ- βγήκεν μὲ περισσότεραν ὀρεξιν διὰ τὴν ζωὴν διότι τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς ἐθεάθη εἰς τὸν Δημοτικὸν κῆπον μετὰ τοῦ σωτήρος τῆς.

Καί, τί παιγνιδιάρικα ποὺ εἶναι ἡ τύχη ἀναθεμά τῆν.

Πᾶς γυρεύοντας κάτι ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τὸ βρίζεις εἰς τὴν θά- λασσαν.

Ἐνα προστάτην ἐζητοῦσεν ἡ Δις Μεταξία ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τὸν εὐρήκεν εἰς τὴν Ζουράδαν.

Σὺς συνιστᾶ κορίτσια, εἶταν κά- ποτε ἀποφασίσαιτε ἐξ ἀδερφότητος ἀ- νάγκης ν' ἀποκτήσεται προστάτην, νὰ πηγαίνετε μὲ τὰ νυκτικὰ σας — ἀν θέλετε ρίπτετε καὶ κανένα μαντῶ ἐπάνω σας, διότι εἶναι μό- दा τὰ μαντῶ — εἰς τὴν Ζουράδαν. Ἐκεῖ εὐρίσκονται οἱ προστάται τῶν κοριτσιῶν, οἱ ὅποιοι ἀφ' οὗ πρῶτον τὰ σώζουν ἀπὸ τὸν πνιγ- μόν, τὰ παραλαμβάνουσι κατόπιν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ φροντίζουν νὰ θροῦν ἕνα καλὸ καὶ τίμισα πα- ληκᾶρι, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν των.

Ο ΛΙΓΚΟΣ

Καὶ σὸ χωριὸ του στρώθηκε σὲ κάποιο σπῆτι μέσο καὶ μὲ τὴ γυναῖκά του τσακῶ- (θηκε γιαι' ἠθελε μετρεῖσσα.

Ἐΐταν ὁ ἀγαπητικὸς κ' ἄφθνης καὶ μὲ τὰ χερσάλαμα ἐμάλαζε τὴ Μάλαρα δ... Δίγκος ὁ Δεββῆτης!

Ὅμως προχθεὺς τὰ ξεμωρώματα ἡ Μάλαρα τοῦ ἔκαμε καυμάματα κ' ὁ Δίγκος τότε τράβηξε μα- (χαῖρα καὶ λίγο ἀκόμα νὰ τῆς πάρει (ὁ διάβολος τὸν πατέρα!

Ὡς τόσο χωροφύλακος πλακῶ- (σανε καὶ κόψανε τὸ γλέντι καὶ μὲς τὸ τμήμα τόνε χάσανε τὸν... Δίγκο τὸν λεβέντη!

Τώρα σφιχτοδετὰ τὰ χερσάλαμα τοῦ Δίγκου τοῦ λεβέντη...

κ' ἄλλοι ἀποτελειώνων με τὴ (Μάλαρα τὸ μισοτελειωμένο γλέντι.